

mindelige Valgret; men det er netop en af de Ting, som jeg tror, at det nu er paa Liden at komme bort fra. Det vil spare Meget og vil borttage nogle Misforstaaelser, som skade i mange Retninger. Saa talte det ærede Medlem om den stigende Dyrhed ved at faae et nyt Posthus i Kjøbenhavn. Jeg vil tillade mig at rette det Spørgsmaal ikke til den ærede Minister, som jeg ikke tror bør belemres med en hel Del specielle Spørgsmaal ved Sagens første Behandling, men til det ærede Medlem, som lader til at være saa godt inde i Sagen, om han veed, hvorvidt alle Lokalerne i Posthuset ere i Brug; thi efter hvad jeg har hørt, skal en stor Del af 1ste. Sal staa ledig. Jeg veed det ikke sikkert, jeg har ikke interesseret mig saa meget for at skaffe mig det at vide, men, efter at have hørt det ærede Medlems bestemte Udtalelser, tillader jeg mig at spørge ham om, hvorvidt dette forholder sig saaledes. Jeg vil nemlig ikke række Haand til, at vi skulle lade os paatvinge Udgifter tidligere, end vi i og for sig finde det rigtig, fordi Regjeringen er i Stand til at vælge et ubeleiligt Dieblit til et slikt Byggeforetagende. Det Samme kan jeg sige med Hensyn til Kanonerne; jeg antager nok, at Danmark kan bestaa uden de 5 Kanoner, og ere de saa overordentlig dyre, som det ærede Medlem sagde, lader os saa afvente ordinære Tidsforhold til deres Anskaffelse. Jeg skal paa Grund af den færegne Stilling, der finder Sted, i Øvrigt ganske kort antyde, hvad jeg havde tænkt mig ellers videre at ville udvikle. Jeg skal ikke vende tilbage til, hvad jeg udtalte, da vi sidst vare samlede her, dengang Finanslovforslaget forelaa til første Behandling og ogsaa blev behandlet af dem, der havde Lyst til at behandle det, uagtet Regjeringen gjorde Sit for at affløve Debatten derom. Det maa bestandig huskes, at hele denne Forhandling aabnedes med en Erklæring, hvori Regjeringen saa at sige paa Forhaand lod os vide, at den ikke ønskede nogen Forhandling af Finansloven, ligesom det jo i det Hele taget er en bekendt Sag for dem, der have fulgt Rigsdagens Virksomhed fra Begyndelsen og til nu, at der paa den Side, hvortil den nuværende Regjering støtter sig, bestandig har været en Bestræbelse efter at faae den første Behandling af Finansloven gjort saa lidet betydnende som mulig. De have egentlig helst villet have Finansloven strax sendt i et Udvalg. Smidlertid er det nu ved Tidernes Brug blevet noget anderledes, og der er givet Anledning til at udtale sig om almindelige Foranstaltninger, som ellers først vilde komme frem, naar det var bag- efter, dersom de Herrer havde faaet deres Mening sat igjennem. Jeg vil imidlertid sige, at jeg forrige Gang udtalte mig om det foreliggende Finanslovforslag, og det Forslag, der her foreligger, er jo aldeles uforandret. Jeg vil derfor tillade mig at fastholde de Udtalelser, som jeg da fremkom med, og ved hvilke jeg søgte at vise, at den Fi-

nanspolitik, som den nuværende Regjering fulgte, væsentlig gik ud paa at begunstige de bedre Stillede her i Landet paa de mindre Velstillede Beskøftning; naturligvis var det ikke deres Hensigt, men saaledes stillede det sig for mig som Betragter, hvilket jeg igjennem forskjellige Tal søgte at eftervise. Dette kan jeg henholde mig til og skal altsaa nu ikke videre opholde mig derved; men i dette Dieblit forekommer det mig, at der er en helbig Stilling tilstede til at opnaa, at Finansloven kunde faae den Indflydelse og den Form, den efter Grundloven skal have. Det er jo i dette Dieblit Tilfelddet, at denne Forsamlings Medlemmer bestaa af to Grundlovspartier, som man siger; det ene Parti elsker Grundloven høiere end det andet, og begge bestræbe sig for at give den en Udvikling aldeles svarende til den Aand og rette Mening, i hvilken den er given. Der kan altsaa ikke tænkes noget gunstigere Dieblit end dette til at gjøre et Forsøg paa at faae det sat igjennem, som mange af de dygtigste Mænd, der have været her i Salen, forgjæves have anstrengt sig for, dengang Folkepartiet, om jeg saa maa sige, var i Mindretal. Jeg vilde da ønske, at man under Behandlingen af denne Lov vilde lade fremkomne Kjendsgjerninger, der viste, at Finansloven kan være afgjørende med Hensyn til Bevillingen eller Regtelser af Indtægter, uagtet der maatte existere en Lov, som berører det samme Forhold. Jeg vilde ønske, at vi saaledes denne Gang, uden at faae en Lov om Ophævelsen af Krigstoldskatten, kunde gennem Finansloven tilveiebringe denne nyttige Foranstaltning: at hortsjerne en Uretfærdighed og en selve Toldforholdene forrokkende Indtægtskilde. Jeg nævner blot dette eksempelvis for at antyde den Tanke, jeg i saa Henseende har havt. Dernæst er der en anden Fordring, som er gjort her i mange Aar, og som det forekommer mig, at man ligeledes nu kunde komme frem med. Jeg kan meget godt forstaa, at det herværende Venstre eller det i sidste Samling tilstedeværende Venstre har vist sig saa imodkommende imod den nuværende Regjering, fordi det mærkede, at den ikke var let at have med at gjøre, og man derfor ikke vilde komme med flere vanstelige Spørgsmaal end dem, der vare absolut fornødne, hvorfor man har undladt at fremkomme med Begjæringer, som gaa ud paa at optage paa Finansloven visse Poster, der efter min og Manges Mening ganske sikkert burde findes der. Men denne Hensyntagen til Ministeriet forekommer det mig, at man nu kunde lade fare. Det synes ogsaa, at den Erklæring, der kom frem fra det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. N. Hansen) og Meningsfæller, tyder paa, at man ikke kan have nogen Betænkelighed ved at følge den Tilskyndelse, som jeg her tillader mig at give. Der er da de to gamle Poster, som mange Gange have været fremskillede her i Thinget, nemlig Forslag om Optagelse paa Finanslovens dels af Præstetienderne og dels af forskjellige